

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/306/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7216215097
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7216215097.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudcov JUDr. Alexandra Husivargu a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu : X. I. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom D. Y., M.T. XX, 2. I.Á. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom D. Y., M. XX, 3. Mgr. I. Y.(pôvodne I. W.), nar. XX.X.XXXX, bytom D. Y., M. XX, 4. T. K., rod., Kovalčíková, nar. XX.X.XXXX, bytom D. H.Y. XXX, zastúpení JUDr. Mariánom Pállom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Bauerova 14, proti žalovanému : Bestland Slovakia, spol. s r.o., so sídlom v Košiciach, Cesta do Hanisky 12, IČO: 46 874 631, zastúpený JUDr. Janou Závodskou, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Slovenskej jednoty 8, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Košice II zo dňa 28. augusta 2018 sp. zn. 12C/326/2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie Okresného súdu Košice II zo dňa 28. augusta 2018 č.k. 12C/328/2016-390.

Žalovaný má proti žalobcom v 1. až 4. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Okresný súd Košice II (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) uznesením zo dňa 28. augusta 2018 č.k. 12C/328/2016-390 priznal žalovanému proti žalobcom v 1.,2.,3. a 4. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodol tak po tom, čo nadobudlo právoplatnosť uznesenie zo dňa 5. februára 2018 č.k. 12C/328/2016-334 (2. marca 2018 - poznámka odvolacieho súdu), ktorým konanie žalobcov o náhradu nemajetkovej ujmy zastavil a žalobcom v 1. a 3. rade vrátil súdny poplatok prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. vo výške 2.292,84 €.

3. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol podľa ust. § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 257 CSP. Vychádzajúc zo záveru, že žalobcovia späťvzatím žaloby bez uvedenia dôvodu procesne zavinili zastavenie konania a zároveň neboli zistené také okolnosti prejednávanej veci, ani okolnosti na strane žalobcov, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 257 CSP, zaviazal žalobcov nahradiť trovy konania žalovanému.

4. V odôvodnení uznesenia uviedol, že žalobcovia späťvzatie neodôvodnili a žalobca v 1. rade tak urobil až v odvolaní proti rozhodnutiu o trovách konania (odvolanie proti uzneseniu zo dňa 5. februára 2018 č.k. 12C/328/2016-334, výrok III. - poznámka odvolacieho súdu), a to psychickou traumou a stresom zo súdnych konaní, pričom súd konštatoval, že tieto skutočnosti a solidarita ostatných žalobcov so žalobcom v 1. rade nič nemení na závere o zavinení žalobcov na zastavení konania. Konštatoval, že pre rozhodnutie o trovách konania je podstatné len to, že žalovaný sa po podaní žaloby nesprával tak, ako od neho žiadali žalobcovia v tomto konaní. Poukázal na to, že pre realizáciu ust. § 257 CSP sa vyžaduje, aby išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa, a preto neprichádza do úvahy paušálne pristupovať k nepriznaniu náhrady trov strane sporu iba z dôvodu, že je majetkovo „silnejšia“. Zistené

majetkové a sociálne pomery žalobcov podľa názoru súdu neodôvodňovali aplikáciu ust. § 257 CSP a nevzhliadol ani žiadne okolnosti prejednávanej veci, odôvodňujúce nepriznanie náhrady trov konania žalovanému.

5. K argumentom žalobcov, týkajúcich sa okolností prejednávanej veci, odôvodňujúcich podľa ich názoru aplikáciu § 257 CSP uviedol, že samotný pracovný úraz žalobcu v 1. rade nie je automaticky okolnosťou hodnou osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému a pokiaľ žalobcovia poukazovali na správanie žalovaného, bolo zrejmé, že išlo o jeho správanie mimo súdneho konania a svoje tvrdenia o jeho postoji k pracovnému úrazu žalobcu v 1. rade nepreukázali. Uviedol, že pre rozhodnutie o trovách konania je podstatné správanie strán v súdnom konaní a z tohto hľadiska nevidel žiadnu okolnosť argumentujúcu v prospech rozhodnutia o nepriznaní trov žalovanému. Naopak, nepochybným faktom bolo vedenie viacerých súdnych konaní zo strany žalobcu v 1. rade proti žalovanému, ktoré boli z vôle žalobcu v 1. rade zastavené. Uviedol, že zohľadnil síce finančnú situáciu žalobcov, ktorá sa premietla do oslobodenia od súdnych poplatkov žalobcov v 2. a 4. rade, avšak ani takéto pomery, spôsobené nižším príjmom žalobcov, v kontexte všetkých spomínaných okolností prejednávanej veci s prihliadnutím na aspekt výnimočnosti postupu podľa § 257 CSP nevedli súd k záveru o existencii dôvodov svedčiacich pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému. Skonštatoval tiež, že vôľa žalobcov ukončiť súdne konanie bez meritórneho rozhodnutia z dôvodu psychickej traumy a stresu zo súdnych konaní žalobcu v 1. rade nie je okolnosťou, ktorá by odôvodňovala nepriznanie žalovanému náhrady trov konania. Z týchto dôvodov neaplikoval ust. § 257 CSP a v zmysle ust. § 256 ods. 1 CSP zaviazal žalobcov, ktorí procesne zavinili zastavenie konania, nahradiť trovy konania žalovanému.

6. Proti tomuto uzneseniu v zákonnej lehote podali odvolanie žalobcovia v 1. až 4. rade z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP a navrhli napadnuté uznesenie zmeniť tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania súd neprizná, alternatívne navrhli zrušiť uznesenie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zotrvávali na tvrdení o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Uviedli, že žalobca si uplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu pracovného úrazu, ktorého následkom bolo jeho uznanie za osobu invalidnú so zníženou schopnosťou pracovať o 60 %. Sociálna poisťovňa určila rozsah zodpovednosti za vznik pracovného úrazu žalovaného a jeho zamestnancov v rozsahu 85 %. V zmysle Zákonníka práce za konanie zamestnanca v pracovnom čase zodpovedá zamestnávateľ. Zamestnanci žalovaného boli právoplatným rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 3T/83/2015 uznaní vinnými zo spáchania prečinu, keď z nebanlivosti spôsobili žalobcovi ťažkú ujmu na zdraví. Podľa § 4 ods. 2 písm. j/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch mal preto súd priznať žalobcom oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Ust. § 4 ods. 2 písm. j/ totiž treba vykladať extenzívne a oslobodenie vzťahovať aj na ešte len prebiehajúce trestné veci s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoS/119/2010 z 30.12.2010. Poukázali ďalej na správanie žalovaného, ktorý pri prejednávaní pracovného úrazu tvrdil, že u žalobcu v 1. rade nešlo o pracovný úraz a ešte aj teraz tvrdí, že tvrdenia žalobcov o zodpovednosti za pracovný úraz sú nepravdivé, a to napriek právoplatnému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne o rozsahu zodpovednosti za pracovný úraz a právoplatnému rozhodnutiu Okresného súdu Košice II v trestnom konaní voči zamestnancom žalovaného. Znovu poukázali na svoje osobné, zárobkové a sociálne pomery, ktoré rozviedli vo vyjadrení na výzvu súdu zo dňa 19.6.2018 a ktorým súd nevenoval náležitú pozornosť. Tieto majetkové pomery, dôvody a okolnosti podanej a späťvzatej žaloby sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa a sú natoľko výnimočné, že by súd mal aplikovať ust. § 257 CSP a odstrániť neprimeranú tvrdosť zákona. Zvlášť poukazovali na nepriznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov, čo ich viedlo k rozhodnutiu zobrať žalobu späť. Žalobca v 1. rade zobral späť svoju žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu, že hoci zákon hovorí o oslobodení od platenia súdnych poplatkov v prípade trestného činu, súd mu oslobodenie nepriznal. Nepredvídateľnosť súdneho rozhodnutia následne znamená psychickú traumu a stres.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Súd dôkladne skúmal možnosť uplatnenia ust. § 257 CSP, o čom svedčí odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a jeho závery plne korešpondujú s rozhodovacou praxou súdov v obdobných prípadoch a žalovaný sa s týmito závermi plne stotožňuje. Preskúmal tiež majetkové pomery žalobcov a zistil, že žalobcovia v 1. a 3. rade sa zamestnali počas konania a poukázal na ich majetkové pomery vyplývajúce z listov vlastníctva a zistil, že ich majetkové a sociálne pomery sú odlišné od ich tvrdení. Správne súd uviedol, že samotný pracovný úraz, ako dôvod podanej žaloby o náhradu

nemajetkovej ujmy, nie je okolnosťou hodnou osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. Opätovne poukázal na to, že poskytol súčinnosť inšpektorátu práce pri vyšetrovaní pracovného úrazu a výsledkom kontroly inšpektorátu práce bolo, že žalovaný neporušil vo vzťahu k zamestnancom a ich bezpečnosti práce žiadnu svoju povinnosť, či predpis. Napriek tvrdenému žalovaný nikdy nepopieral nárok žalobcu v 1. rade na náhradu škody, ktorá mu bola aj riadne uhradená a žalobca bol uspokojený nad rámec zákonných nárokov. V rámci predžalobnej komunikácie vysvetlil žalobcovi, že jeho prípadné ďalšie nároky nemajú oporu v zákone a všetky oprávnené nároky boli uspokojené. Pokiaľ ide o trestné konanie voči zamestnancom žalovaného, žalovaný uviedol, že v tomto bolo preukázané spoluzavinenie žalobcu v 1. rade a navyiac v tomto konaní žalobcovia si uplatňujú nárok voči žalovanému a nie voči zamestnancom, voči ktorým bolo vedené trestné konanie. Je pravdou, že zamestnávateľ zodpovedá za konanie zamestnancov pri plnení pracovných úloh, práve preto žalovaný odškodnil žalobcu v 1. rade ešte pred podaním žaloby i nad zákonný rámec. Znovu poukázal na správanie žalobcu v 1. rade, ktoré pociťuje ako šikanózne, keď voči nemu podal 4 zjavne nedôvodné žaloby, o ktorých všetkých napokon súd rozhodol zastavením konania. Všetky žaloby majú rovnaký základ, a to pracovný úraz žalobcu v 1. rade. Žalovaný nemal inú možnosť, ako sa kvalifikovane brániť voči takémuto postupu, s čím vznikajú zbytočné náklady. Žalobu v prejednávanej veci žalobcovia zobrali späť pred prvým pojednávaním a žiadali vrátiť súdny poplatok, pričom nežiadali nepriznať náhradu trov konania a neuviedli dôvod späťvzatia a nenavrhovali aplikáciu ust. § 257 CSP. V prejednávanej veci žalobcovia zobrali žalobu späť z dôvodu obavy pred neúspechom a navyšovaním trov. Späťvzatie žaloby má rovnaké procesné následky ako plný úspech žalovaného. Samotná skutočnosť, že žalobcovia sa rozhodli vziať žalobu späť, ešte neznamená, že nezavinili žalovanému trovy konania. Žalovaný bol nútený sa v spore brániť a k momentu späťvzatia žaloby mu vznikli trovy. Zavinenie na späťvzatie žaloby je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by išlo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 14. októbra 2008 sp. zn. 5MCdo/12/2008. Preto, ak žalobca zobral návrh späť, zásadne platí, že zavinil zastavenie konania, a je preto povinný uhradiť odporcovi trovy konania. V prejednávanej veci nešlo ani o celkom výnimočný prípad pre aplikáciu ust. § 257 CSP, z ktorého dôvodu vecne správne rozhodol súd, ak priznal žalovanému proti žalobcom nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Ďalšie vyjadrenia vo veci neboli podané.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcov ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods.1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods.1 písm. d/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné vyhovieť.

10. Uznesenie je vo výroku vecne správne, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. Podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého uznesenia, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Žalobcovia v odvolaní opakovane poukazujú na svoje osobné, zárobkové a majetkové pomery, ako aj na okolnosti prejednávanej veci, ktoré považujú za dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému, pričom súd prvej inštancie sa veľmi dôsledne s ich argumentáciou vypořiadal v odôvodnení napadnutého uznesenia a osobitne vyhodnotil (ne)existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v pomeroch na strane žalobcov a osobitne v okolnostiach prejednávanej veci.

13. Podrobne uviedol, prečo samotný pracovný úraz žalobcu, správanie žalovaného pred podaním žaloby, ako aj následne uvedený dôvod späťvzatia žaloby (psychická trauma a stres zo súdnych konaní) nemožno považovať za také výnimočné dôvody, pre ktoré súd neprizná náhradu trov konania.

14. Pokiaľ preto žalobcovia argumentujú v odvolaní práve týmito okolnosťami, t.j., že žalobca si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu pracovného úrazu a poukazujú na správanie žalovaného, odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia (ods. 17, 18 a 19 odôvodnenia) a na tomto mieste sa opakovane k týmto okolnostiam nevyjadruje.

15. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní uvádzajú, že pracovný úraz bol žalobcovi v 1.rade spôsobený trestným konaním zamestnancov žalovaného, z ktorého dôvodu žalobcovia mali byť oslobodení od súdnych poplatkov v tomto konaní podľa § 4 ods. 2 písm. j/ zák. 71/1992 Zb., pričom práve nepriznanie oslobodenia od súdnych poplatkov bolo dôvodom späťvzatia žaloby (túto skutočnosť žalobcovia prvýkrát uvádzajú až v odvolacom konaní - poznámka odvolacieho súdu), odvolací súd uvádza nasledovné:

16. Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zákona 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom ku dňu 30.6.2016, t.j. ku dňu podania žaloby (žaloba podaná dňa 29.6.2016) od poplatku sú oslobodení navrhovateľ v konaní o náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktoré mu boli spôsobené trestným činom.

17. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že oslobodenie navrhovateľa prichádza do úvahy vtedy, keď si uplatňuje náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktoré mu boli spôsobené trestným činom, teda uplatňuje si ich voči osobám zodpovedným za tieto trestné činy. Ide vlastne o prípady, keď si poškodený svoje nároky môže uplatniť aj v trestnom konaní, kedy nemusí platiť žiadny poplatok a pokiaľ si uplatňoval nárok na náhradu škody v občianskoprávnom konaní, bol podľa právnej úpravy účinnej do novely zákona o súdnych poplatkoch, vykonanej zákonom 621/2005 Z.z. oslobodený, len pokiaľ mu vznikla škoda v súvislosti s ublížením na zdraví. Zákon č. 621/2005 Z.z. preto rozšíril osobné zákonné oslobodenie od poplatku navrhovateľa v konaní o náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktoré mu boli spôsobené trestným činom. Ide teda o taký nárok na náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktorý si poškodený (navrhovateľ) mohol uplatniť aj v samotnom trestnom konaní.

18. O takýto prípad v prejednávanej veci však nejde, pretože v tomto prebiehajúcom konaní si žalobcovia uplatňujú nárok na náhradu škody voči zamestnávateľovi žalobcu v 1. rade, a nie voči zamestnancom, ktorí boli uznaní vinnými v trestnom konaní zo spáchania prečinu.

19. Žalobcom teda neprislúchalo osobné oslobodenie od súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 2 písm. i/ (v súčasnosti § 4 ods. 2 písm. j/) zákona 71/1992 Z.z., preto nenáležitá je argumentácia, že zobrali žalobu späť práve preto, že im toto zákonné oslobodenie nebolo priznané.

20. Ani samotná skutočnosť, že následne nebolo vyhovené ich návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, pokiaľ ide o žalobcu v 1. a 3. rade, nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému.

21. Konanie na súde je spojené s povinnosťou zaplatiť súdny poplatok, okrem zákonom stanovených prípadov a prípadov, kedy rozhodnutím súdu je oslobodenie od súdnych poplatkov priznané, preto žalobcovia, ktorí podávali žalobu, si museli byť vedomí nákladov, ktoré vzniknú so súdnym konaním, jednak vo forme súdnych poplatkov a jednak vo forme trov konania.

22. K námietke žalobcov, že súd nevenoval náležitú pozornosť ich osobným, zárobkovým a sociálnym pomerom odvolací súd uvádza, že vyzval žalobcov prostredníctvom ich právneho zástupcu, aby deklarovali svoje aktuálne osobné, majetkové, zárobkové a sociálne pomery a dospel k záveru, že ani tieto nie sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému. Žalobcovia v 1. až 3.rade žijú v spoločnej domácnosti v byte, ktorý patrí do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov v 1. a 2.rade, spoločne uhrádzajú náklady spojené s uspokojením ich potrieb, preto ich pomery je potrebné posudzovať aj v tomto kontexte.

23. Žalobca v 1.rade je od 3.5.2018 zamestnaný ako strojník v pracovnom pomere na dobu neurčitú, dosahuje príjem 750 € mesačne, poberá invalidný dôchodok vo výške 250 € od októbra 2015 a úrazovú rentu vo výške 520 € od júla 2015, je bezpodielovým spoluvlastníkom bytu D. Y., T. M. XX a vo svojom výlučnom vlastníctve má aj chatu, záhradu, ako aj ďalšie parcely v kat. území Kavečany, okrem toho je vlastníkom dvoch motorových vozidiel. Aktuálny zostatok na jeho účte v banke je 25.000 € a má dlh voči svojej sestre vo výške 15.000 €, ktorý spláca podľa možností.

24. Žalobkyňa v 2.rade je zamestnaná ako predavačka s mesačným príjmom 468 € brutto (390 € netto), nemá iné príjmy, je bezpodielovou spoluvlastníčkou bytu na M. O. Č.. XX D. Y. a výlučnou vlastníčkou pozemkov v kat.úz. Kapušany pri Prešove, pričom nemá žiadne iné príjmy, úspory, ani dlhy.

25. Žalobkyňa v 3.rade je nezamestnaná, je evidovaná na úrade práce, nemá žiaden príjem, je vlastníčkou motorového vozidla Škoda Fabia rok výroby 2002 a spláca poskytnutý úver vo výške 7.000 € po 128,35 €, pričom žije v byte v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov v 1. a 2.rade.

26. Žalobcovia v 1. a ž 3.rade nemajú žiadne vyživovacie povinnosti.

27. Žalobkyňa v 4.rade je poberateľkou rodičovského príspevku vo výške 245,04 € od 17.2.2017, je vydatá a žije v spoločnej domácnosti so svojím manželom v rodinnom dome v jeho vlastníctve, jej manžel je zamestnaný a dosahuje príjem 750 € mesačne a okrem rodinného domu je vlastníkom aj pozemku v hodnote 15.000 €, žalobkyňa v 4.rade má jednu vyživovaciu povinnosť a jej dlh predstavuje hypotekárny úver vo výške 55.000 € so spoludlžníkom, jej manželom, ktorého splátka predstavuje 209,89 € mesačne.

28. Vyššie uvedené osobné, majetkové a zárobkové pomery, ako boli zistené odvolacím súdom, nie sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalovanému. Žalobcovia nie sú osobami v hmotnej núdzi, ktorých príjmy sú na hranici životného minima a zaplatením trov konania nedôjde k ohrozeniu ich výživy, ani uspokojovania ich osobných potrieb. Zo svojich príjmov sú schopní spoločne uhradiť trovy konania žalovanému a ako správne uviedol súd prvej inštancie, samotná skutočnosť „lepších“ majetkových pomerov žalovaného nemôže byť dôvodom pre zbavenie žalobcov ich povinnosti nahradiť vzniknuté trovy konania žalovanému.

29. Nakoniec ani žalobcami tvrdené dôvody späťvzatia žaloby, a to psychická trauma a stres zo súdnych konaní, či obava pred neúspechom a navyšovaním trov konania súdna prax nepovažuje za také výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 257 CSP.

30. Vzhľadom na neexistenciu dôvodov pre aplikáciu ust. § 257 CSP rozhodol súd prvej inštancie vecne správne, ak v zmysle ust. § 256 ods. 1 CSP zaviazal žalobcov, ktorí späťvzatím žaloby zavinili zastavenie konania, na náhradu trov konania žalovanému, z ktorého dôvodu odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto má nárok proti neúspešným žalobcom na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

32. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia, zohľadňujúc ustanovenie § 251 CSP.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).